

[Langkilde.]

Fra vor gruppes side tillægger vi det stor betydning, at reserveofficerskorpsets muligheder ikke bliver forringet ved den nye ordning. Reserveofficerernes ængstelse på dette område kan vel navnlig begrundes i en bemærkning i 14. januar-udvalgets betænkning vedrørende hæren på side 28, hvor der står, at udnævnelse til oberstløjtnant og oberst i reserven påregnes primært anvendt til officerer i A-linjen, der efter afgang fra linjen overgår til reserven. Vi lægger megen vægt på i vor gruppe, at denne bemærkning ikke tages alt for meget til hjertet af forsvarsministeren. Det har væsentlig betydning for denne gruppe, for reserveofficerskorpset, at de føler, at denne mulighed for advancement ikke forholdes dem, og jeg vil gerne bede forsvarsministeren om en udtalelse herom.

Jeg vil også gerne nævne muligheden for overgang ved en supplerende uddannelse for reserveofficererne til tjeneste i B-linjen og høre, om forsvarsministeren har gjort sig nogle tanker herom.

En række af forslaget problemer har berøring med det arbejde, som for tiden udføres i tjenestemandskommissionen. Lovforslaget har selvfølgelig ikke kunnet tage hensyn til dette arbejde, som endnu ikke er afsluttet, men det er klart — og jeg går ud fra, at dette også er forudset af forsvarsministeren — at det udvalg, som nedsættes, må se på disse problemer, efterhånden som tjenestemandskommissionen gør sig færdig, og i det omfang, det er muligt, indarbejde kommissionens løsninger i det her foreliggende lovforslag. Ikke mindst spørgsmålet om aldersgrænser og reglerne om flyttelighed kommer her i betragtning, og jeg finder det derfor overflødigt at komme nærmere ind på disse problemer ved denne lejlighed.

Reglen i forslaget § 4, stk. 3, om, at der kan antages kvindelig frivillig arbejdskraft til forsvaret, har muligvis eksisteret hele tiden, men jeg har noteret mig, at ministeren ved en lejlighed har givet udtryk for vilje til, at det også skulle være en realitet, at man kunne gøre dette. Jeg hilser det for så vidt med tilfredshed, hvis forsvarsministeren vil tage skridt til at fjerne den diskrimination af vore kvindelige medarbejdere, som har ligget i, at de ikke hidtil er blevet antaget som frivillig arbejdskraft i forsvaret.

Spørgsmålet om tjenestetiden er jo henført til dette lovforslag, for så vidt som det fastsætter, at forsvarsministeren bestemmer varigheden af den første samlede uddannelse af personel, som indkaldes i henhold til loven om værnepligt. Jeg finder ikke nogen grund til at knytte særlige bemærkninger til dette problem ved denne lejlighed, da spørgsmålet jo, så vidt jeg har forstået, er under behandling i udvalget vedrørende forsvarrets organisation, og jeg finder ikke grund til at tage hele debatten om det op her ved denne lejlighed.

Jeg kan tilsige mit partis støtte til lovforslagets gennemførelse og et velvilligt arbejde med forslaget i udvalget.

Kristen Østergaard: Personelloven er jo en væsentlig bestanddel af det samlede danske forsvars ordning, og ligesom forsvarsordningerne er blevet revideret i årenes løb, sådan har også personelloven undergået sine forandringer i tidens løb, men for personellovens vedkommende kan man næsten tale om, at det har været en revolutionerende udvikling stadig til det gode eller til det bedre, der har fundet sted.

Udviklingen har været karakteriseret ved, at for 50 år siden arbejdede forsvaret endnu med den gamle underofficersgruppe, der havde sin rod helt tilbage i forrige århundrede. Denne gruppe blev godt nok i 1922 afløst ved oprettelsen af officiantgruppen. I 1951 blev officiantgruppen ophævet eller delt i 2 grupper, nemlig officerer af specialgruppen og fænríkgruppen. Delingen ved denne ordning var ikke særlig populær hos de 2 grupper, men 1951-ordningen betød alligevel et stort trin opad i rangstigen i retning af udligning mellem de 2 hovedgrupper.

I 1962 ændredes personelloven igen som et sidste led i den forsvarsordning eller det forsvarsforlig, der blev gennemført i 1960. Ved nyordningen i 1962 fik også fænríkgruppen status som officerer, samtidig med at der indførtes de samme distinktioner for linjeofficerer og officerer af specialgruppen. 1962-ordningen betød også yderligere formindskelse af forskellen imellem de 2 personelgrupper.

Men allerede 2 år efter, i 1964, blev der nedsat det bekendte 14. januar-udvalg til forberedelse af yderligere forbedring og, skal vi sige demokratisering af personel-